

MOJE SOUKROMÍ – NEKOUKAT, NEŠŤOURAT!

Tajemství. Vždycky je tu něco, co bychom rádi uchovali mimo vědomí ostatních. Něco, o čem se nezmíníme ani nejlepší kamarádce. Něco, co si zkrátka chceme nechat jenom pro sebe. Ať už skrývaný cit k nesprávné osobě, nebo čin, který bychom si nejraději po veselé noci nepamatovali ani my sami.

Pro introvertního člověka není problém své tajemství udržet „pod pokličkou“, ovšem pro extroverta, jako jsem já, může být někdy obtížné, nechat si jakékoliv tajemství pouze pro sebe, ať už jde o jakkoliv trapnou, nebo vážnou věc. Pro tyto případy, si spousta lidí vede deník. Je to takový náš jediný přítel, o kterém můžeme s klidem a naprostou jistotou říct, že naše tajemství neroztroubí. Že si je nechá pro sebe a nebude se nám posmívat, ani jej škodolibě šířit dál.

Problém nastává v případech, kdy slídící člen rodiny, nebo zvědavá kamarádka váš deník objeví a přečte si – jak už to tak bývá – nejméně vhodnou stránku, díky níž vás pak má takzvaně *v šachu*. Ví něco, co mělo navždy zůstat utajeno cizím očím, sluchu i vědomí a může to použít proti vám v případě hádky, konfliktu, nebo jiného střetu zájmů. Po zneužití této situace už se danému člověku nejspíš nedá říkat kamarád, což ovšem nemění nic na tom, že ví něco, co nemá. Donekonečna si pak můžete vyčítat, že jste svoje soukromí lépe nechránili. S daným člověkem už ale předchozí vztah obnovíte jen těžko.

Bylo by nejlépe, kdyby existoval deník, neviditelný všem lidem kromě vás. Nikdo by pak vaše soukromí nemohl narušit. Netvrdím, že bych nikdy nesáhla po cizím deníku, kdybych měla tu možnost. Jsem zvědavá. Ale také vím, že když si sama nepřeju, aby se někdo v mém soukromí šťoural, neměla bych to dělat ani já sama. Nenarušovat ten nejužší kruh, který má kolem sebe každý z nás, protože KAŽDÝ z nás má právo na kapku soukromí. A také vím, že když se někdo uzavře a nepřeje si, aby se v části jeho soukromí někdo vrtal, měli by to všichni ostatní respektovat a nepokoušet se jeho přání jakkoliv narušit.